

De la slăbiciune la victorie (1) - John Henry Bosley Menzies

Cuprinsul

În vremea noastră ...	1
Un om al credinței	2
Ideea greșită.....	2
O provocare	2
„Cel care este în voi este mai mare ...”	3

„Când citesc biografiile creștinilor din vremuri apuse și țări îndepărtate, uneori mă simt destul de deprimat. Se pare că Dumnezeu nu mai este atât de viu aici și printre oamenii pe care îi cunosc.” Îți sună cunoscută o astfel de afirmație? Fără îndoială, mulți dintre noi tânjim să vedem lucrarea Domnului progresând. Spunem: „Dacă ar veni mai mulți oameni la serviciul divin!” sau „Dacă oamenii L-ar respecta mai mult pe Dumnezeu!” Însă contemporanii noștri educați par să nu-L ia în seamă pe Dumnezeu. Ei par să crească și să prospere fără Dumnezeu, în timp ce micile noastre adunări riscă să se scufunde în neputință.

În vremea noastră ...

Unii oameni ar aminti acum avertismentele lui Pavel către Timotei cu privire la răufăcătorii din zilele de pe urmă. Și Petru și Iuda mărturisesc că vor exista batjocoritori și ipocriți. Nu trebuie să ne așteptăm, așadar, ca Biserica (Adunarea) lui Dumnezeu să fie supusă acum presiunilor? Nu trebuie să ne așteptăm, așadar, la simptome de lipsă de importanță? Pentru mine, acesta este un „ghid împotriva disperării”. Pavel vorbește clar despre o luptă, care trebuie dusă, și despre o cursă, care trebuie alergată. El nu spune: „Biserica va fi mică și slabă în zilele din urmă și trebuie să vă așteptați să vă scufundați în lipsa de importanță.”

Dacă aplicăm scrisoarea deschisă adresată bisericii din Filadelfia la Biserica lui Dumnezeu din zilele din urmă, nu putem ignora vestea bună: „Ai puțină putere”. Ne place să accentuăm cuvântul *puțină* și, prin urmare, să trecem cu vederea cuvântul important *putere*. Domnul nostru spune: „Iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă, pentru că ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu” (Apocalipsa 3.8).

Petru scrie despre privilegiul nostru ca popor ales, ca preoțime împărătească, și îndreaptă atenția asupra sarcinilor care ar trebui să ne preocupe: „... ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2.9). Iuda pune accentul pe un răspuns practic și energic la relele din zilele de pe urmă: „Să arătați înțelegere [să aveți milă] față de cei care se îndoiesc; iar pe alții salvați-i cu teamă, smulgându-i din foc” (Iuda 22-23). Desigur, trebuie să fim atenți și la întunericul din jurul nostru. „Aveți milă”, spune Iuda, „cu teamă”. Dar a sta pur și simplu în camerele noastre goale, temându-ne de lume și fugind de ea, pare a fi o recunoaștere a înfrângerii. Aceasta ne amintește de tinerețea lui Ghedeon.

Un om al credinței

Ghedeon este menționat în Epistola către Evrei ca exemplu de om al credinței. Istoria lui descrie trecerea de la gustul amar și fricos al slăbiciunii la extazul victoriei. Ne ocupăm adesea de victoria asupra madianiților, dar tocmai începutul istoriei era la fel de fără speranță ca situația noastră actuală și este foarte instructiv.

Țara promisă – minunat pusă în mâinile poporului său de către Dumnezeu atotputernic – a fost invadată de vrăjmași. Madianiții exercitau o presiune puternică asupra israeliților. Cei cărora le fusese dată țara au fugit să trăiască în peșteri în sălbăticie. S-au ascuns de invadatorii jefuitori, prea speriați pentru a-și revendica moștenirea. Când israeliții își semănau recolta, madianiții și amaleciții veneau să o culeagă. Veneau cu turmele și corturile lor și îi înconjurau pe israeliți ca un roi de lăcuste. Abia aveau suficientă mâncare pentru a supraviețui.

Îmi pot imagina cât de mult regreta Ghedeon că a salvat atât de puțin grâu. Era hotărât să nu mai lase pe nimeni să-i mai ia ceva. Cu restul său sărăcăcios, s-a ascuns în teascul de zdrobit și a bătut (treierat) grâul cu teamă în inimă. Poate că și-a spus: „Este o perioadă a lucrurilor mici, ar trebui să fiu bucuros că mai am ceva grâu. Dar va trebui să păstrez totul pentru mine, nu este suficient pentru a-l împărți. Și dacă cineva va afla, cu siguranță mi-l va lua.”

Ideea greșită

Orice ar fi gândit Ghedeon, în curând avea să fie smuls din gândurile sale de glasul unui străin: „DOMNUL este cu tine, războinic viteaz!” [Judecători 6.12]. Ghedeon abia putea să-și creadă urechilor. Străinul părea să fi făcut două greșeli.

El a răspuns: „Ah, Domnul meu! dacă este DOMNUL cu noi, pentru ce au venit toate acestea asupra noastră?” [Judecători 6.13]. Ghedeon știa totul despre puterea și tăria lui Dumnezeu. Auzise totul despre salvarea din Egipt, dar toate acestea erau acum istorie. El nu avea experiențe cu lucrarea lui Dumnezeu în viața lui de zi cu zi și, prin urmare, se simțea învins.

Oricine, care se ocupă în zilele noastre în mod constant cu lucrurile minunate, pe care Dumnezeu le-a făcut în trecut, riscă să comită aceeași greșală ca Ghedeon. Ne amintim de marile școli duminicale, ne amintim de predicile puternice ale unor vorbitori cunoscuți în săli pline. Dar ce se întâmplă astăzi? Luăm cuvintele din Apocalipsa 3.8 – „ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu” – și păstrăm aceste cuvinte, așa cum Ghedeon și-a păstrat grâul. Ne ascundem într-un teasc și ne simțim neajutorați.

Ghedeon credea că străinul făcuse două greșeli. Pe de o parte, el părea să presupună că DOMNUL ar fi cu Ghedeon. Ghedeon nu simțea puterea lui Dumnezeu. El vedea doar prăbușirea și slăbiciunea, puterea vrăjmașului și disperarea poporului său. Pe de altă parte, părea să-l perceapă pe Ghedeon ca pe un războinic curajos. Ghedeon i-a spus că aceasta nu era adevărat. În opinia lui, el era desigur cel mai neînsemnat membru al unei familii neînsemnate. Și totuși, faptul că Ghedeon voia să-și păstreze grânele și era hotărât să supraviețuiască în țara promisă strămoșilor săi era un semn de putere. El știa ce promisiune făcuse Dumnezeu și făcea tot posibilul pentru a o împlini.

O provocare

Îndrăznim noi să ne comparăm cu Ghedeon? Dacă păstrăm Cuvântul lui Dumnezeu și nu tăgăduim Numele Lui, atunci ne ținem de singura bază de supraviețuire în aceste vremuri și în

Deznădejdea

vremurile viitoare. Dar, la fel ca Ghedeon, ne simțim slabi. Trecem cu vederea faptul că am putea împărți bunurile noastre pentru a obține o recoltă bogată. Aceasta se datorează și faptului că ne mulțumim cu lucruri mărunte.

„Cel care este în voi este mai mare ...”

Dumnezeu este bun cu noi și noi savurăm împreună împlinirea Cuvântului Său. Este privilegiul nostru să ne adunăm împreună cu Domnul nostru și să frângem pâinea în amintirea Lui. Împreună Îi aducem laudă și Îl glorificăm pentru tot ce a făcut. Știm că Îi aparținem. Și pentru că suntem copiii lui Dumnezeu, Dumnezeu a trimis Duhul Fiului Său în inimile noastre, astfel încât Îi spunem: Ava! Tată!

Avem bucuria de a fi intim legați de Tatăl. Suntem siguri în relația cu Dumnezeul nostru (chiar mai siguri decât era Ghedeon). Suntem într-o poziție privilegiată și ne bucurăm de asta, dar nu suntem foarte eficienți. Ne distanțăm de israeliții neascultători din pustie, care întrebau: „Este DOMNUL printre noi sau nu?” Desigur că El este printre noi. El a promis că va fi cu noi până la sfârșitul timpurilor.

Pare ciudat că uităm ce putere are El. Nu trebuie să uităm niciodată că Dumnezeul nostru este cu adevărat real, că are puteri supranaturale și că această putere nu scade în timp. Suntem siguri că El nu ne va părăsi și nu ne va abandona niciodată.

Și dacă toate acestea sunt într-adevăr așa, atunci poate că suntem pregătiți pentru următoarea parte a mesajului pentru Ghedeon: „Mergi cu această putere a ta! Nu te-am trimis Eu? Eu voi fi negreșit cu tine!” (conform cu Judecători 6.14-16).

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/von-schwachheit-zum-sieg-1-a9136.html>

Titlul original: „From Weakness to Winning. 1: Despair”
în *Scripture Truth*, vol. 50, 1989–91, pag. 2–4.